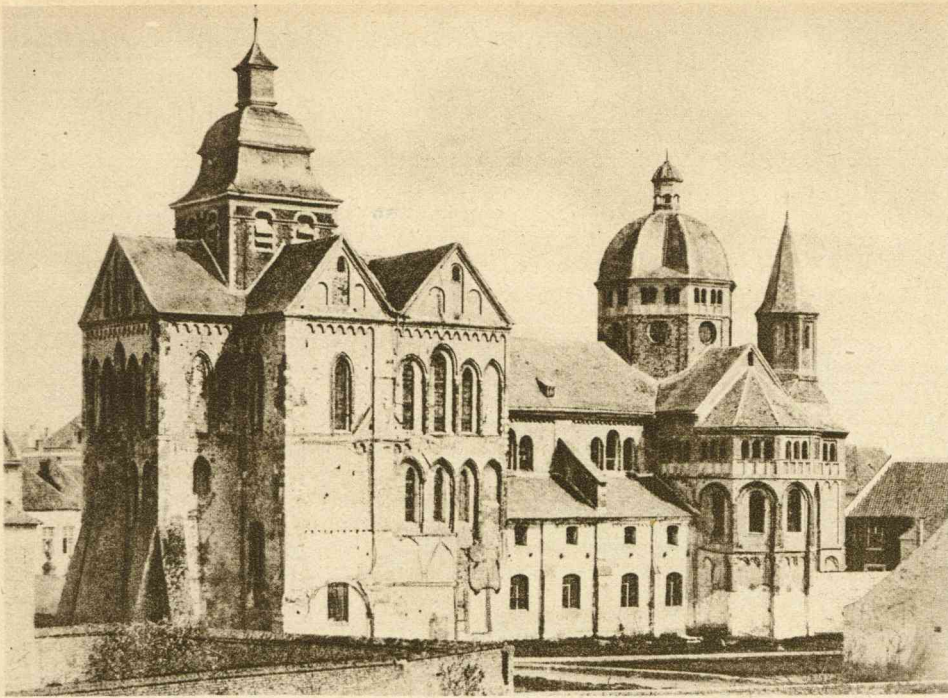

O. L. VROUWE MUNSTERKERK TE ROERMOND.

DOOR DR. P. J. H. CUYPERS GERESTAUREERD.

Na den dood van Graaf Otto I besloot Richardis met haar zoon Gerard III, graaf van Gelder en Zutphen, en Margaretha van Brabant te Roermond een Cisterciënser klooster voor adellijke vrouwen te bouwen, waaraan deze Abdykerk verbonden werd.

De kerk, die in 1218 reeds in aanbouw was, werd door den H. Engelbertus, Aartsbisschop van Keulen, een neef van Gerardus in 1224 plechtig ingewijd.

Uit den plattegrond der kerk blijkt duidelijk dat bij

voorhal vertoonde over de geheele breedte aanmerkelijke verzakkingen, zoodat men zich genoodzaakt had gezien reeds bij den opbouw aan de buitenzijde eenige zware Steunbeeren (Konterforten) op te richten; ondanks dezen maatregel bleven de buitenmuren afwijkingen vertoonen, zoodat er op verschillende punten dwarsbalken met verankering in de meer Westelijke gordelmuren werden bevestigd.

De ondergeteekende, met het onderzoek belast, meende

dan vijf meter, het was dus zeer natuurlijk, dat dit gedeelte steeds verzakkingen vertoonde.

Bij het verwijderen der later aangebrachte steunbeeren, bleek het, dat het reeds plaats moet hebben gehad voor de voltooiing der kerk, want eenige der kapitelen van de voorhal waren slechts gedeeltelijk bewerkt, waaruit bleek, dat men onder het werken aan dit gedeelte der kerk, de voorzieningsmaatregelen heeft moeten toepassen. Het blijkt daaruit dan ook duidelijk

VOORGEVEL (WESTGEVEL) HOOFDINGANG.

GEZICHT OP DE KERK

van uit de Westzijde naar 't Oosten (Buiten gezien).

den aanleg vier torens bedoeld waren, waarvan dan ook onmiddellijk de twee aan de Westzijde bij de Narthex ter hoogte van de ringmuren der kerk werden opgebouwd, ter zwaarte zooals deze op de fondamenteën waren aangelegd. De beide torens aan de Oostzijde naast het priesterkoor, die geringer van afmetingen zijn, werden ook opgebouwd ter hoogte der zijmuren van het priesterkoor.

Waarom men de vier torens niet onmiddellijk ter gewenschte hoogte heeft opgetrokken is gebleken bij het onderzoek voor de studie der restauratie in 1876. De Westelijke

de rede dezer muurafwijkingen te moeten zoeken in de onvoldoende fundeering der voorhal daar het alléén dat gedeelte van het monument was, dat verzakkingen en afscheuren vertoonde.

Bij het ontblooten der fundamenteën bleek het, dat deze aanmerkelijk verzakt waren, omdat deze ondergrond slechts een aanvulling was van eene daarlangs voerende gracht, terwijl de muren meer Oostwaarts gelegen op vasten grond, geen verzakking vertoonden.

De aangevulde grond bedroeg eene diepte van meer

dat men uit vrees voor verzakking in 1224 de torens niet heeft durven hooger opbouwen.

Teneinde de verdere verzakking te stuiten is men begonnen met groote zorg en voorzichtigheid een gedeelte der zijwanden gedeeltelijk uit te graven tot op den vasten bodem en daarna onder die muren behoorlijke fundamenteën te metselen uit harde baksteen en sterke specie, onder al de muren der voorhal.

Het is gebleken, dat dit werk met de noodige zorg in 1876 is uitgevoerd, want nadat de oude muren